

1. KAPITOLA

o tom, ako sa Hanka s Adamom hrali na pirátov

Neviem, či som to už spomínala, ale Hanka je od brata o trochu staršia. Nie o veľa, veď sa narodili v jednom roku, ale vďaka tomu chcela stále o všetkom rozhodovať. Vraj rodičom sa nemôžu narodiť dve deti v jednom roku? A veruže môžu, ja o tom viem svoje: Hanka sa narodila 4. januára a Adam 31. decembra. Pravda, sotva to stihol, ešte jeden deň, a bol by sa narodil v tom nasledujúcom. A Hanka mu to aj neustále otkala o hlavu, keď chcel rozhodovať aj on, keďže sa narodili v tom istom roku. Jeden deň je jeden deň, tvrdošijne nájstojila na svojom. A práve tak aj dnes, keď rozhodla, že si postavia pirátsku loď. A navyše, chcela byť aj pirátom!

„To teda nie!“ trucoval Adam. „Bud' budem pirátom ja, alebo sa s tebou nehrám!“

„Dobre,“ vzdala to nakoniec Hanka, lebo jej brat vedel byť poriadne tvrdohlavý. „Ale iba pod podmienkou, že ja budem tajomnou princeznou, ktorú piráti unesú.“

„A kto ťa vyslobodí?“

„Ja sama.“

„Ty?! Obyčajná princezná?“

„Nie tak celkom, som totiž z rodu Amazoniek!“

Adam na sestru nedôverčivo zagánil. Čo si to zas vymyslela?

„Mne je fuk, aká mazaná budeš, ale sama sa nemôžeš oslobodiť, ženy nevedia bojovať.“

Nato sa Hanka poriadne rozčertila.

„To nemyslíš vážne! To mám akože čakať na ocka, kým sa vráti z práce?“

Adam prikývol. Nemôže ju predsa oslobodiť on, keďže ju unesie!

Hanka si vyžiadala čas na premýšľanie a medzitým sa pustili do stavby lode. Stôl - teda loď, posunuli do stredu izby, akože širého mora. Lepiacou páskou prilepili metlu - čiže sťažň k jednej nohe stola. Kým skončili s prácou na korábe, bolo Hanke jasné, že sa jej vôbec nechce stráviť pol dňa na stole čakaním na svojho záchrancu, teda ocka. Keď si však Adam niečo zobral do hlavy, dokázal trucovať aj celý deň.

„Vieš, že Amazonky sú najsilnejšie ženy na svete?“ prihovarila sa mu milo.

Brat po nej šibol pohľadom. Už ani jemu neprišiel nápad stráviť deň čakaním na ocka až taký dobrý.

„Také silné ako Pipi?“ pozrel sa na plagát nad gaučom. Bola na ňom Pipi Dlhá Pančucha s koňom, ktorého držala nad hlavou.

„Možno ešte silnejšie! Jazdili na koňoch ako bláznivé, a dokonca si niekedy aj odrezali prsník, aby im nezavadzal pri strieľaní s lukom.“

„Ty ešte nemáš prsia.“

„Veď dobre, len ti vysvetľujem, prečo sa budem vedieť vyslobodiť sama.“

Keď to už takto vyslovila, nedalo sa nič iné, len prikývnuť.

Vo vzájomnej zhode dokončili zvyšok lode. Ako pirátska nemusela byť až taká dokonalá. Na záver priviazali na rúčku z metly vlajku. Vyrobila im ju maminka zo starého čierneho trička, na ktoré prišila lebku a skrížené hnáty. A potom sa ustrojili aj oni. Adam prevliekol cez rukávy ockovho jarníka

šnúru, ktorej konce zviazal, a potom si kabát prehodil krížom cez plecia. Pirátsky plášť mu bol síce pridlhý, ale nikomu to neprekážalo.

Hanka sa zas navliekla do šiat, ktoré jej maminka prešila zo svojich svadobných. Vyzerala v nich síce ako šľahačková torta, no pri pohľade do zrkadla mala pocit, že tomu ešte čosi chýba. Mala by sa namaľovať. Nechcela si požičať maminkine šminky, ale nič lepšie jej nenapadlo, keďže vlastné nemala. Hotovo! Poodstúpila od zrkadla a naklonila hlavu. Celkom fajn, okrem špirály, ktorú sa jej podarilo rozmazať okolo celých očí. To však bude akože od plaču, veď ju tu väznia už dobre dlho. Ešte tie vlasy... Nemôže mať predsa dokonale zapletené vrkoče! Mali by byť rozfúkané od vetra a polepené slanou morskou vodou. Stiahla si z nich gumičky a rozcučala ich. Adam si zatiaľ čiernou fixou nakreslil okolo oka pásku. Maminka mu síce jednu ušila z látky, s ňou však vraj zle vidí. Skúsil si zakryť oko dlaňou a potom pokrútil hlavou.

„Nejde to, nie som na to zvyknutý.“

„Ale skutoční piráti pozerajú len jedným okom!“ namietala Hanka.

Adam urobil grimasu a potom na ňu nečakane skočil. Vytočil jej ruky za chrbát a ťahal ju von.

„Čo robíš?“ protestovala.

„Unášam princeznú!“ dychčal Adam. A aj keď bol vyšší a vážil už viac ako Hanka, takmer sa jej podarilo vyslobodiť. Potom si uvedomila, že sa nepatrí, aby piráta prebila princezná, hoci aj z rodu Amazoniek a bránila sa už len naoko.

„Vylez,“ zavelil, keď ju dotiahol k stolu v detskej.

„Ani za svet,“ pokrútila hlavou. „Už si videl, aby princezná dobrovoľne liezla na pirátsku loď?“

Adam sa ju pokúsil vytlačiť hore, bolo to však nad jeho sily.
„Máš veľký zadok!”
„Ty ešte väčší!” ohriakla ho Hanka, no nakoniec predsa len vyhodila jednu nohu na stôl a pomohla mu.
„A teraz ťa priviažem o stožiar,” obmotával jej ruky povrazom.
„Au,” sykla. „Nie tak silno!”
Adam si pomädľil dlane.
„Parádny uzol.”
Hanka sa pokúsila uvoľniť, no nešlo to.
„Prestaň, lebo vytrhneš stožiar!” upozornil ju brat a vytiahol udicu. „Idem naloviť nejaké ryby, aby sme mali čo jesť. Došlo nám všetko jedlo, a keďže nás prenasledujú tvoji kráľovskí rodičia, nemohli sme sa nikde zastaviť po nové zásoby.”
Napichol na háčik kúsok šunky a zahnal sa prútom.
Hanka sa nenápadne snažila uvoľniť si ruky. Mala by niečím odlákať Adamovu pozornosť, aby sa jej podarilo uniknúť.
„Skús to na druhej strane,” vyzvala ho nevinne. „Vidíš, že tu si nič neulovil!”
Adam sa pískajúc posunul ďalej.
O chvíľu nastala tá pravá príležitosť, sedel k nej už celkom chrbtom. Znovu nenápadne pomykala uzlom, no ten ani trošku nepovolil. Predstavila si, aké by to bolo, keby takto musela stráviť naozaj celý deň! Nohy sa jej už teraz podlamovali. Zaškvrkalo jej v bruchu. Mala radšej zjesť ten paštétový chlebík na raňajky! Ona však tanier odstrčila a maminka povedala, že sa jej prosiť nebude. Dokelu! Hádám tu nestvrдне na večné veky? A ako sa zastrájala, že sa vyslobodí sama! Po očku skontrolovala Adama. Ten rýchlo šibol pohľadom preč, nenápadne sa usmievajúc popod fúzy. Naozajstné, lebo si ich tam nalepil. A just ho nepoprosí o pomoc! Uvidíme, kto vydrží dlhšie!

„Stále si nič nechytíš?”
„Nie,” bezstarostne pokýval hlavou. Vytiahol udicu a skontroloval návnadu. „Možno im to nechutí,” vyhlásil a zhltol šunku z háčika.
„Daj aj mne,” nevydržala to už Hanka.
„Čo si pipi? Nemáme skoro žiadne jedlo, a ty si nepriateľ! Prvoradá je posádka.”
Vytiahol krabičku z vrecka a pomaly si ujedal zo šunky.
„Poviem maminke, že si ju potiahol!”
Adam sa iba uškrnul. Maminka bola s nenásytným apetítom svojho syna dokonale oboznámená.
„Keď ma ocko nájde takú zúboženú, nahnevá sa a nedá ti za mňa veľa dukátov!”
„A bude ťa chcieť vôbec vykúpiť?” zapochyboval.
„Áno, má truhlice plné zlata a striebra!”
Adam trochu zakolísal vo svojom presvedčení.
„Daj mi ten posledný kúsok šunky!” žobronila.
Brat jej ním pokrútil pred nosom.
„Tak si ho zober!”
Tu Hanka konečne vyšla s farbou von a priznala, že sa nevie odviazať.
„Takže nie si až taká mazaná,” uškrnul sa.
„Nie som asi z rodu Amazoniek,” porazenecky prikývla. Nedokázala myslieť na nič iné, len na ten plátok šunky.
Adam jej ho pomaly priblížil k perám a keď Hanka otvorila ústa, rýchlo si ho strčil do svojich a rozchechtal sa.
Do Hanky vošla taká zlosť, až sa jej pred očami urobili červené kruhy. Vtedy by najradšej niečo hodila o zem, ale maminka ju učila, že má zhlboka dýchať a rátať do desať. V duchu počítala: jeden, dva, tri... Keď však bola pri deviatke, stopla počítanie, a tak zúrivo potriasla stožiarom, že sa rozhybal celý stôl.

„Prestaň!” zakričal Adam. „Chceš prevrátiť loď?”

„Sme predsa na mori! Tu sa môže prihodiť všeličo!” znovu sa začala mykať. „To bude ale na tvoju zodpovednosť,” upozornil ju Adam, „keď tu budeš trčať do večera, až kým nepríde ocko!”

„To po nás asi chvostom švihla nejaká veľryba!” Hanka sa až triasla od zúrivosti, no pravidlo, že nesmie pokaziť hru, dodržala. To isté musel urobiť aj Adam.

„Kde?” pobehoval po lodi. „Nevidím ju!”

Tak sa vžil do hry, že loď sa rozkývala ešte povážlivejšie.

„Myslím, že prichádza búrka!” volala Hanka.

Adam predvádzal na stole bláznivý tanec, akoby ho naozaj mala víchrica zmiesť do mora.

„Pomóóó! Odfúkne ma!” naľahoval sa k sestre. Tá mu však zviazané ruky nemohla podať, a tak sa chytil stožiaru, čiže rúčky metly. A to teda nemal robiť! Stratil totiž rovnováhu a padal do mora, plného hladných žralokov. Stožiar nevydržal nápor jeho váhy, vlastne, lepiaca páska to nevydržala, a spolu s ním padala do morských hĺbok aj Hanka. Uzol to však vydržal a ona tak nemohla vystrieť ruky a stlmiť náraz.

BUM! dopadla na dlážku a čosi zachrapčalo. V tej chvíli zvriskla Hanka tak, že ak tam aj nejakí hladní žraloci boli, určite sa stiahli do podmorských hĺbok.

„Auuuuu!!!!” jačala ďalej na plné pecky.

„Čo si malá?” poznamenal Adam, i keď dosť neisto, lebo takto teda svoju sestru vrieskať ešte nepočul.

V tej chvíli sa rozleteli dvere. Maminka nechápavým pohľadom preletela tú spúšť na zemi a potom sa rozbehla k Hanke.

„Hrali sme sa na pirátov,” vysvetľoval Adam a snažil sa uvoľniť lano. Uzol však držal, akoby ho urobil naozajstný námorník. Nešlo to ani maminke. Nakoniec ho prestrihla nožnicami a potom sa všetci traja vybrali k tete doktorke.

Poznala ich už tak dobre, že sa ani nezačudovala, keď sa zjavili vo dverách.

„Čo je to tentoraz?” poznamenala iba, a už aj vypisovala žiadanku na röntgen.

Ukázalo sa, že to bola kľúčna kosť. Hanke zavesili ruku do šatky, keďže táto zlomenina sa do sadry nedáva. Dosť ju to mrzelo, lebo keď mala naposledy zlomenú ruku, všetky deti v škole sa jej na sadru podpísali, a podaktorí aj nakreslili pekné obrázky.

Keď prišiel domov ocko, trochu sa čudoval, ale len chvíľu, lebo si už na také veci u svojich detí zvykol. Poslal maminku hneď po večeri spať, keďže ju trochu rozbolela hlava. To sa jej inak, po návštevách u doktorky, stávalo pravidelne. Prečítal im rozprávku na dobrú noc, a kým umýval riady, deti sa ešte rozprávali vo svojej izbe. Adam vytiahol zošitok, do ktorého si občas kreslili. Na zadnej strane bol namalovaný panáčik. Niektoré časti jeho tela Adam preškrtol, a to tie, ktoré mala Hanka zlomené, puknuté alebo vyklíbené. Zatiaľ to boli tieto: ľavé predlaktie, ľavé zápästie, pravé rameno, malíček na pravej ruke, palec na pravej aj ľavej nohe. Preškrtol kľúčnu kosť a poznamenal:

„Ak budeš takto pokračovať, neostane na tebe celá už ani jediná kosť. Mala by si si dávať väčší pozor.”

Akoby zabudol, že bol zakaždým pri tom! Hanka prehltna poznámku, lebo pravda bola, že Adam nemal zlomené ešte nič, čo bolo dosť čudné, vzhľadom na to, že všetky dobrodružstvá podstupovali spoločne.

„Možno ti mali naposledy radšej zašiť ústa,” neodolala nakoniec a pripomenula mu, že síce nemal ešte nič zlomené, zato ho už dvakrát zašivali: raz hlavu, keď spadol z bicykla a druhýkrát, keď sa porezal.

Na to už Adam nepovedal nič. Ani nemohol. Pirátsky život ho totiž zmohol tak, že zaspal, akoby ho boli hodili do hlbokého mora.

